

Szembesítés

„Nem szívesen dicsekszem, de tény: mi voltunk azok, akik idejében felismertük a nemzet érdekeit, és cselekedtünk.

(...)

A legnagyobb elismerés illeti a mindennapok embe-reit azért, hogy kibírták velünk.”

(Pogonyi Lajos interjúja Horn Gyulával. *Népszabadság*, 2002. július 5.)

„Magyarország miniszterelnökét Medgyessy Péternek hívják. A teljes szocialista frakció mögé állt, azt bizonyítva, hogy a szocialista pártban igen gyengén és szelektív módon működik a kritikai érzék, ha a pártállami múlt megítélése kerül napirendre. Ez a tény joggal hangolja le a rendszerváltozás következetes híveit. Másrészt a szocialista párt – a magyarországi jobboldal politikai erőivel ellentétben – nem fenyegeti demokratikus intézményrendszerünket, és távol tartja a hatalomtól a Nemzet és a Faj kergető birkáit. Bele kell tehát törődnünk a kisebb rosszba.”

(Eörsi István: *Kant példázata. Magyar Hírlap*, 2002. július 11.)

„Amiért viszont nem vagyok boldog, és amit nagy veszélynek látok, az az, hogy noha a MIÉP nincs bent a parlamentben, de rá jellemző szélsőjobbosi tematika, stílus, filozófia, viselkedés és gyűlölködés nemcsak hogy van a törvényhozásban, de csaknem az egész jobboldalt maga alá gyűrő Fidesz hivatalos politikája és ideológiája is lett.”

(Mozgósítás és cinizmus. Pogonyi Lajos interjúja Hege-dűs Zsuzsával. *Népszabadság*, 2002. július 12.)

„Az első az antikommunista-nacionalista diskurzus, amely a megelőző korszakot egyetlen hosszú totalitárius rendszerre primitívizálta, s ez mozgósító erővé vált a frusztrált tömegek mindkét fajtája, a volt úri középosztályok és a szegény, nincstelen falusi tömegek számára egyaránt. Ez egy mélyen, világosan tagolt történelmi diskurzus, amelyet a fideszes ideológiában a Terror Háza testesít meg.”

(Ágh Attila: *A pokoljárásról a purgatóriumig. Mozgó Világ*, 2002/6.)

„Amikor a múlttal szembe akarunk nézni, és a káros örökségektől meg akarunk szabadulni, akkor nem egyedül a Kádár-rendszer az, amelynek terhét el kell vetni, hanem az autoritáriánizmus és totalitarizmus sajátosan magyar szoft és félszoft formáit, amit Ferenc József, Horthy, Kádár és Orbán Viktor képviselt. (Az első három évtizedig, az utolsó szerencsére már csak négy évig. Ez is eredmény.)”

(Vitányi Iván: *Nem hátrálni. Népszava*, 2002. július 15.)

„Mert mire figyelnek ezek a hanyatló nyugati szellemtől elpuhult értelmiségiek? A miniszterelnök elhárító múltjára, a jobboldali pártvezér harmatgyöngye színészi produkciójára – amivel egyrészt a miniszterelnököknek akart példát mutatni, másrészt sajnáltatni akarta magát, harmadrészt a besúgó felelősségét a spiclirendszerre akarta kenni (ami pedig, tudja mindenki, nem rendszerfüggő: belső elhárítás mindenütt van, nálunk is, most is).

(...)

A jobboldal kétszer egymás után hagyott örökök nehéz gazdasági helyzetet a baloldali kormányoknak, de az Orbán-csapat bűne megbocsáthatatlan. Átvettek egy már prosperáló gazdaságot, és rontottak rajta, hogy egy újabb konszolidációs kényszerpályára lökjék a baloldali koalíciót.

(...)

Az a manőver, hogy egy csoport pártpolitikai megfontolásokból tudatosan kárt okozzon az országnak, a hazának, egyetlen civilizált államban nem történhetne meg, sem Európában, sem máshol a világban.

És cinikusságukra jellemző, hogy a kampány során még ők hazaárulózták le a baloldalt.”

(Kertész Ákos: *Gazdasági válaszút. Magyar Hírlap*, 2002. július 13.)

„Közéjük tartoznak azok a szittyá vér helyett keresztvízzel meghintett, majd konfirmációban, bérmlásban részeltetett lányok és fiúk, hölgyek és urak, akiknek szíve Jahve szerelmétől nem különösképpen parázslík fel, ám annál kábultabb sikolyokban és erotív rángásokban törnek ki mindannyiszor, ha feltűnik a láthatáron kollektív Egójuk, az új Demagóg: a nevében is nagyra hivatott Viktor.”

(Majszai Tamás: *Quo vadis, egyházpolitika? Magyar Narancs*, 2002. június 13.)

„A kormányklerikalizmussal való flörtölés eddigi történetének része végül is az, hogy a miniszterelnök még jelölti minőségében tudatta, nem lesz idegen tőle az egyház-politikai szürrealizmus. Némiképpen érdeklében már rögtön a választások után légyottot ajánlott a katolikus püspöki kar Fidesz-mamelukjainak, az öt hónapokon át megalázó és leendő kormányát pokolra imádkozó szakrális szajhák testületi reprezentánsainak (a szegedi MIÉP-rezident azért kihagyták a buliból).”

(Para-Kovács Imre: *A horror vakui. Magyar Narancs*, 2002. június 13.)

„– Kézenfekvő volt, hogy rám bízta a munkát. Hiszen az elmúlt négy évben...

– Ön volt a szocialisták pitbullja.

– Most viszont nem harci kutya módjára kell dolgoznom.”

(Interjú: Keller László erkölcsről és politikáról. *168 Óra*, 2002. július 11.)

„2002. április 9-én a Testnevelési Főiskolán ki tudja, hányadszor a történelemben útjára indult a Gonosz – mondaná egy mai népvezér, én viszont azt mondom, hogy azon a napon bukott meg a nacionalista szélsőjobb mint hosszú távon lehetséges kormányzó erő Magyarországon.

(...)

A Fidesz az elmúlt két hónapban szimplán beléje olvadt MIÉP-pel együtt a végóráit éli. Szülőatyja és vezére valószínűleg idegi, gyaníthatóan azonban legalább annyira bizonyos várható, jogi természetű problémák miatt a honi politikai életből kiiratkozott.”

(Kornis Mihály: *Többen vagyunk. Élet és Irodalom*, 2002. július 12.)

„Ugye ezekben a remek papírokból, amiket terjesztenek, benne van az, hogy én becsületrendet kaptam. Ez egy külön köszönet nekem, hogy terjesztik és tudatják, hogy nekem francia becsületrendem van, hadd mondjam el, énnekem volt lehetőségem arra, hogy hol kapom meg a becsületrendet.”

(Interjú Medgyessy Péterrel. *Magyar ATV*, 2002. június 22.)

„Mi, kisjánosok és nagytivánok s a többi boldogtalan, itt állunk 40-50-60-70 évesen, és rá kell jönnünk, elpuskáz-tuk az életünket.

Ki kárpótol minket, a Szabad Európa és társai által megtevesztett állampolgárokat, akik annak idején a titkosrendőrségekkel való hősies együttműködést gyáván visszaautasítottuk? Akik hazug nyugati eszmék kártékony hatása alatt elárultuk hazáinkat és magyarságainkat. Hátáron innen és túl.”

(Bíró Béla: *Megtévesztettek! Magyar Hírlap*, 2002. június 27.)

„Helyes, hogy a botrány nyomán – úgy tűnik – lehetőség nyílik majd e cselekedetek megismerésére, és helyes, hogy akit érdekel, birtokába juthat eme információknak. Mindaddig azonban az »ügynöki« vádak és mindaz, ami evvel jár, a KGB-vel való együttműködés és a hazaárulás vádja, merő képzelgés, ellenőrizetlen mendemonda, összeesküvés-elmélet, nem több a Cion bölcséinek valamely leágazásánál vagy tükörbe fordított változatánál. Akár a konzervatív oldal, akár a volt demokratikus ellenzék néhány dinoszaurusza terjeszti.”

(A szerk.: *A demokratikus szerződés. Magyar Narancs*, 2002. június 27.)

„A szocialista párt az elmúlt napokban bebizonyította, hogy a múlt felől veszélyezteti a rendszerváltozás hitelét. Értékrendje, úgy látszik, leválaszthatatlan a kádári tradícióról.

(...)

Csak sáros és bűnös alternatívák között választhatunk. Ilyen körülmények között vállalnunk kell, hogy ránk is fröccsenjen némi sár. Sem a történelem, sem választóink nem bocsátanak meg nekünk, hogyha morális igazságaink újra hatalomra juttatnák a Kaya Ibrahim-lovagrendet, élükön az Orbán- bányák kibillent lelkű főörökösével.”

(Eörsi István: *Mit tegyünk? Magyar Hírlap*, 2002. június 22.)

„Semmi sem indokolja, hogy az új Nemzeti Színház lélegztetvélnyi szünet nélkül, a kijelölt nyomvonalon játsszék tovább. Ellenkezőleg, a magyar színházművészetre nézve kifejezetten előnyös lenne, ha ez a Nemzeti Színház egyáltalán nem játszana addig, amíg jogilag, erkölcsileg, szellemileg és szakmailag nem hozzák viszonylag játszóképes állapotba. A viszonylag szó hangsúlyos. Mert ebből az épületből soha nem lesz elfogadható színház. Legföljebb Nemzeti.”

(Koltai Tamás: *Nemzeti korrekció. HVG*, 2002. június 15.)

„Az a gondolat, hogy a bűnösség genetikusan öröklődik, az európai antiszemita gondolkorból került a náci, majd a nyilas hagyományba, és onnan került a MIÉP-en át a Fideszbe. Ez a logika megtagadja az emberektől azt, hogy bűn nélkül születessenek, és születésük pillanatában képesek legyenek felismerni a jót. Ez a politika inherensen tagadja a moralitást.”

(Antal Dávid olvasói levele. *Népszabadság*, 2002. július 9.)

„A magyar sajtó jelentős része se nem jobboldali, se nem baloldali, hanem a szakma szabályai szerint dolgozik. Az elfogult jobboldali sajtóval szemben nem az elfogult »bal-liberális sajtó«, hanem (a mi viszonyainkhoz képest) szabad, független újságírók állnak.”

(Bartus László: *Mi a médiaegyensúly? Magyar Hírlap*, 2002. július 18.)

Összeállította: Tóth Gy. László